

reményében is lehet, ha nincs módunk arra, hogy a jóhír továbbadásával szerezzük be az uraktól a magunk Golgotáját. Az Istent földi életünkben megtapasztalni akarásról csak azt kell tudni, hogy ez nem Jézus akarata és útja – az ő útja a jóhír továbbadása. Ha valaki ennek a tudomására jut, nem fogja Jánosunk útját választani.

Egyháztanítóvá lett, nem Jézus útját tanító. Soha nem jutunk el Jézushoz a misztika jánosi útján. Legfeljebb rendtársaink börtönébe. Legfeljebb istenélményünk lesz. Olyan, amilyen Jézus előtt és Jézus után is lehetséges, de nem lesz az istenélményünk jézusi. Hiszek abban, hogy Jézus az utam. Hogy őt kell utánóznom. Mért? Mert hiszek abban, hogy Jézus és az Atya és a Lélek egy. Hiszek abban, hogy Jézus útján kell Istent megtalálnom. Ha a Golgotán, akkor a Golgotán. Ha feltámadásom után az örökkévalóságban, akkor ott. Te hogyan gondolkodsz erről?

1994.

KAISER JÓZSEF

ELSŐ LELKIGYAKORLATOM...

1998 februárjában találkoztam a Katolikus Alkoholistamentő Szolgálat vezetőjével Halász Endre atyával, Bandi bácsival. Rákosfalván tartott lelkinapot. Akkor még gyakorló alkoholista voltam, s Bandi bácsi felhívta a figyelmemet a máriabesnyői lelkigyakorlatokra, és meg is hívott. Május elején el is indultam, kíváncsiság és félelem volt az útítársam. Nem tudom, hogy mitől féltem jobban: az ismeretlentől, vagy attól az időtől, amit ott töltök alkohol nélkül! Az induláshoz szükségem volt segítségre, bátorításra, s akkor még csak egy ilyet ismertem, az alkoholt! Így megittam 2x3 deci vörösbort. Megérkezésemkor nem tudtam, hogy hová kell menni. Láttam más leszállókat is, köztük volt egy kisebb csoport, akikhez odamentem, és útbaigazítást kértem tőlük. Kiderült, hogy ők is a lelkigyakorlatra jöttek, 3-4 férfi és egy fiatal lány, aki, mint kiderült, a segítőtjük és kísérelőtjük volt Györből! Ez a lány azt mondta, menjek velük, és el is indult be a faluba. Kora délután elég meleg volt, és megtudtuk, hogy a program később kezdődik. Erre fel meghívott, hogy igyunk meg egy üdítőt, és játszunk billiárdot. Később felmentünk a lelkigyakorlatos házba. Ott a regisztráció után egy alagsori közös hálóba mentem, és lepakoltam. Senkit nem ismertem azok közül, akik ott voltak, de pillanatok alatt sikerült beszélgetésbe kerülni a társaimmal. Olyan nyíltsággal és szeretettel fordult mindenki a másik felé, hogy ez teljesen szokatlan és zavarba ejtő volt, de hamar megszoktam, és én is megnyíltem!

Az első program a mise volt. Én katolikusnak vagyok keresztelve, de körülbelül ennyi kapcsolatom volt az egyházzal. Mindig hittem Istenben. Mivel távoli és titokzatos volt, azt gondoltam, hogy nekem nincs

kapcsolatom vele. Sőt féltem, hogy lesz, és háritottam mindenféle vallási és egyházi programot és találkozást. A misén is furcsán éreztem magam, mert úgy éreztem, hogy nem tudok megfelelni a követelményeknek. Akkor úgy gondoltam, vannak elvárások a részvétellel kapcsolatban, és a lelkiismeretem sem volt a legjobb állapotban. Vacsora után előadás volt, már nem emlékszem, miről volt szó benne, a Biblia tanításain keresztül igyekeztek nekünk segíteni. Késő este bemutatkozó kör volt az utolsó program. Itt mindenki elmondta magáról azt, amit fontosnak tartott. Olyan zavarba hozóan őszinték és nyíltak voltak, hogy engem teljesen meghatott! Amikor rám került a sor, alig tudtam megszólalni, és igen halkán mondtam valamit magamról. Késő este, amikor vége lett a napi programnak, nem tudtam elaludni, mert az engem ért élmények és benyomások igen élénken hatottak rám! A szobák előtt volt egy folyosó, ahol lehetett dohányozni és beszélgetni! Hajnalig folyt a barátkozás, ismerkedés, beszélgetés, néhányan alig aludtunk valamit. Másnap, pénteken reggel misével kezdtük a napot, már jobban éreztem a hatását, mert az ima segített. A délelőtti előadás után 8-10 fős csoportokba osztottak bennünket, ahol részletesebben bemutatkozhattunk, és beszélhettünk magunkról, az alkoholizmusunkról és az ebből fakadó problémáinkról. Csoporttársaim nagyon nagy szeretettel és barátsággal fordultak felém, és én is feléjük! Az összetartozás és a közös gond nagyon közel hozott bennünket egymáshoz! Máig tartó szoros barátságok maradtak ebből a hétvégéből! Délután és másnap, szombaton nagyon hasznos tanításokban és beszélgetésekben volt részem.

Későbbi életem meghatározó napjairól van itt szó! Tudom és vallom, már nem élnék az itt megismert HIT, TANÍTÁSOK, EMBEREK és hely varázsa nélkül! Itt tanultam meg imádkozni, őszintén beszélni, segítséget elfogadni, szeretetet kapni! Máriabesnyő és a lelkigyakorlat új világot teremtett bennem, és teljesen megváltoztatott! A szombati nap is hasonlóan telt. Este körima volt az utolsó dolgunk, nekem csak sírva sikerült kinyögnöm valamit. Van a szolgálatnak egy énekesfüzete, amelyben van egy dal, aminek a címe: *Magányos voltam, nem volt barátom...*, ez volt az imám! Sokan velem sírtak! Nagy élmény volt, máig hat rám! A végére megértettem, hogy a lelkigyakorlaton semmi nem kötelező! A misék és programok segítségek ahhoz az új élethez, amire a lehetőséget nekem nyújtották! Megmutatták, lehet más módon is élni! Vasárnap reggel imádság, majd reggeli után az utolsó tanítás és kiscsoportos beszélgetés volt. A lelkigyakorlat szentmisével zárult! A búcsúzkodás nagyon bensőséges volt, sokan összeborultunk, igen nehéz volt az elszakadás! Sikerült megtérnem! Jézus Krisztus elindított a szabadulás útján! Július elején lesz 12 éve, hogy megszabadultam az alkohol rabságából! Az életem nem lett könnyebb, de szebb és tartalmasabb lett!

Évek alatt megtanultam, nemcsak kapni, hanem adni is! Sok minden megváltozott! Meghalt Bandi bácsi

és Edina néni is, de mindig velem lesznek! Megváltozott a helyszín is, nehéz volt megszokni! Megváltoztam én is, ezt is nehéz volt megszokni.

Mindent köszönök Istennek és Nektek, Barátaim! „Magadnak teremtettél minket, Isten, és nyugtalan a szívünk, amíg meg nem nyugszik benned.” (Szent Ágoston)

BARCZA BARNA

AZ AKTÍV MAGÁNY LEHETŐSÉGEI ÉS KÖVETKEZMÉNYEI

„Jézus...felment a hegyre egymagában imádkozni” (Mt 14,23)

Válság-szituációkba Jézus is belekerült. Más eredmény jött ki munkájából, mint amit szándékolt. A kommunikációs nehézségek egy fajtája ez: mást értenek ki szavaiból, tetteiből, mint amit ő akar. Az isteni terv és az emberi szabadság ütközésének konfliktusáról van szó. A legjobbat akarva sem lehet kiszámítani az eredményt - ilyen az emberhalász munkája. Csupa kockázat, csupa lehetőség, csupa meglepetés. Nagy rugalmasságot követel Jézustól is, tőlünk is.

Az Isten Országa tanítását a kenyérsoda a nép tudatában evilági országgá degradálta. Az evilági jólét kívánása oly elemi erejű, hogy nyomban eltéríti a még zsenge tanítást a szeretet hatalmáról. A kudarc pedig Jézust elemi erővel sodorja az Atyához. Az nyilvánvaló előttünk, hogy a kudarcnak nem Jézus az oka, hanem Jézus tanításának és az emberi szabadságnak a találkozása.

Mivel a felzaklatott Jézus néhány óra alatt átalakul, eligazodik, megnyugszik, feltöltődik a hegy magasán, ezért már első pillantásra valami csodálatos műhelynek gondolhatjuk a hegytetői magányt.

Magunkra tekintve pedig egészen nyilvánvaló, hogy alig ismerjük a magány lehetőségeit. Egyrészt nem is gondoltuk át, hogy mi mindenre használható, másrészt alig akad közöttünk valaki, aki ezekkel a lehetőségekkel rendszeresen élne is. Érdemes tehát áttekintenünk.

1. A hegy, mint jelkép távolságtartás a kifelé figyeléstől

Jelképezi a dolgok fölé emelkedést, a felülről átfogóan való nézést: azaz a „látást”. Konkrétan azonban a hegy távolságtartást jelent. Távolságtartást:

- Az eseményektől. Itt elsősorban a velünk megtörtént vagy velünk kapcsolatos eseményekre kell gondolnunk, amelyek dübörgő realitással követelik figyelmünket.

- Az információ-özöntől. Annyira záporoznak ránk az információk, hogy már képtelenek vagyunk ezeket feldolgozni, megemészteni. Korunk embere egy nap több információt kap, mint régen hónapok során.
- A zajtól. A természetes embertől a mai zajban-élő emberig sokkal rövidebb volt a fejlődés útja, semhogy szervezetünk károsodás nélkül alkalmazkodhatott volna a megnövekedett zajszinthez.
- Az élményektől. A minket ért hatásokra különbözőképpen reagálunk. Egyeseket csak periférikusan érzékelünk, másokat intenzíven átélünk. Ám eme élmények mindig külső hatások következményei. Közben sajnos nincsenek belső történéseket kísérő élményeink.
- A feladatoktól. Egy sereg dolgot kell megoldanunk, elintéznünk. Ezek érdekében tervezünk, izgulunk. Utána örülünk vagy bánkódunk. Mindenesetre a feladatok kisajátítanak maguknak.
- Az emberektől. Emberek között mindig szerepeket játszunk. Ez maga is fárasztó. Hát még az állandó másra figyelés és befogadni akarás.
- A beszédétől. Emberek közötti kapcsolattartás legfontosabb eszköze a beszéd, mely a legtöbb esetben akadálya a befelé-figyelésnek. Noha az elmélkedés gondolatait is megfogalmazzuk, és kimondjuk (de azt egy előzetes belső-egyeztetés előzi meg), így ez egészen más jellegű, mint a beszéd közben kimondott szavak. A meggyilkolt Fejszál király kedvenc mondása volt: „Isten két fület és egy száját adott az embernek, nyilván azért, hogy kétszer annyit hallgasson, mint beszéljen.”

Fenti szempontokat összefoglalva mondhatjuk: a hegy távolságtartást jelent a kifelé figyeléstől. *Az aktív magány előkészítő fázisa. Valamitől elszakadást, valaminek a hiányát /negatívumát/, egyfajta kiüresítést jelent (mely kiüresítés feltöltésre vár)¹, ez a csend „negatív” oldala.*

2. Az aktív magány lehetőségei

Természetesen a magány nem csupán egyedüllét jelent. Annál sokszorosan többet. Az egyedüllét lehet nagyon passzív, sőt destruktív is: pl. menekülés az emberektől, a feladatoktól, a felelősségtől, lehet az elhagyottság megélése stb. Ezek kiszűrésére vezetjük be az „aktív magány” fogalmát. Egyszerűen és első közelítésben így határozzuk meg: „A figyelem súlypontjának áthelyezése a külső világból az ember belső világába.” Ebben az értelemben a magány megvalósítható akkor is, ha fizikailag nem vagyunk egyedül. Pl. az utca forgatagában, autóbuzson, stb. Ám ezek csak a magány „szükségshelyzetei”, és éppen ezért